

Datum van
inontvangstneming

:

08/02/2024

Zaak C-789/23

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

21 december 2023

Verwijzende rechter:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litouwen)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

20 december 2023

Verzoeker in eerste aanleg en rekwirante:

I. J.

Verweerder in eerste aanleg en geïntimeerde:

Registrų centras VĮ

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(hoogste bestuursrechter, LITOUWEN)

BESCHIKKING

20 december 2023

[...]

De kamer in uitgebreide samenstelling van de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas [...] [samenstelling van de rechtbank]

heeft ter zitting van de rechtbank, in het kader van de schriftelijke behandeling in hogere voorziening, de bestuursrechtelijke procedure behandeld betreffende de door rekwirante, I. J., ingestelde hogere voorziening tegen de beslissing van de Vilniaus apygardos administracinis teismas (bestuursrechter in eerste aanleg Vilnius, Litouwen) van 29 juni 2022 in de bestuursrechtelijke zaak betreffende het door rekwirante, I. J., tegen geïntimeerde, het staatsbedrijf Registrų centras (overheidsinstantie voor registers, Litouwen), ingestelde beroep strekkende tot

nietigverklaring van een besluit en een bevel waarbij het verrichten van handelingen wordt gelast.

De kamer, in uitgebreide samenstelling,

heeft het volgende vastgesteld:

I.

- 1 Deze zaak betreft een geding tussen rekwirante, I. J., (hierna: „rekwirante”) en geïntimeerde, het staatsbedrijf Registrų centras (overheidsinstantie voor registers; hierna: „geïntimeerde”), over het door geïntimeerde op 9 maart 2022 vastgestelde besluit [...] inzake [de inschrijving van] vastgelegde huwelijkse voorwaarden, houdende afwijzing van het verzoek van rekwirante van 15 februari 2022 om inschrijving in het Vedybų sutarčių registras (huwelijksgoederenregister; hierna ook: „register”) van een rechtsfeit (huwelijkse voorwaarden, de verdeling van de goederen) betreffende het rechtsregime van de goederen van I. J. en C. B. (hierna: „omstreden besluit”).

Toepasselijke bepalingen. Unierecht

- 2 Overeenkomstig artikel 21, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) heeft „[i]edere burger van de Unie [...] het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

Toepasselijke bepalingen. Nationaal recht

- 3 De Vedybų sutarčių registro nuostatai (reglement inzake het huwelijksgoederenregister; hierna: „reglement”) werd goedgekeurd bij Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. rugpjūčio 13 d. nutarimas Nr. 1284 „Dėl Vedybų sutarčių registro nuostatų patvirtinimo” (besluit nr. 1284 van de regering van de Republiek Litouwen van 13 augustus 2002 houdende goedkeuring van het reglement inzake het huwelijksgoederenregister). De in casu toepasselijke versie is die van 10 september 2015, zoals laatstelijk gewijzigd op 8 juli 2020 bij besluit nr. 773 van de regering van de Republiek Litouwen.
- 4 Het reglement bepaalt het doel en het voorwerp van het huwelijksgoederenregister, wie de leiding over het register heeft en welke instantie het beheert (hierna: „beheerder”) almede hun respectieve rechten, verplichtingen en functies, en regelt het beheer van de gegevens en informatie in het register (hierna: „gegevens in het register”), en van de documenten en/of kopieën daarvan die ter inschrijving in het register worden ingediend, de interactie van het register met de andere registers, de beveiliging van de gegevens in het register, de openbaarmaking en het gebruik van de documenten en gegevens in het register, en de financiering, reorganisatie en opheffing van het register (punt 1 van het reglement). Het doel van het register is het vastleggen van de registerinhoud

als bedoeld in punt 13 van het reglement, het verzamelen, compileren, verwerken, systematiseren, opslaan en openbaar maken van de gegevens in het register en de kopieën van de documenten die ter inschrijving in het register zijn ingediend, en het verrichten van andere verwerkingshandelingen met betrekking tot de gegevens in het register (punt 2 van het reglement).

- 5 Het staatsbedrijf Registrŭ centras (overheidsinstantie voor registers) is de beheerder van het register (punt 8 van het reglement).
- 6 Het register bevat: huwelijkse voorwaarden (punt 13.1 van het reglement), partnerschapsvoorwaarden voor de verdeling van gezamenlijk verworven en gebruikte goederen na de beëindiging van de samenwoning (punt 13.2 van het reglement) en de vastlegging van een verdeling van goederen zoals uiteengezet in het Burgerlijk Wetboek (punt 13.3 van het reglement).
- 7 De gegevensverstrekkers zijn: notarissen die huwelijkse voorwaarden, samenlevingscontracten of partnerschapsvoorwaarden hebben gewaarmerkt, alsook de wijzigingen in of de beëindiging van dergelijke voorwaarden en contracten (punt 21.1 van het reglement); rechterlijke instanties die uitspraak hebben gedaan over de verdeling van gemeenschappelijke goederen, over het herstel van de rechten van de schuldeisers van een of beide echtgenoten wanneer de rechten van die schuldeisers zijn geschonden door de wijziging of beëindiging van de huwelijkse voorwaarden of de partnerschapsvoorwaarden, of over de wijziging of beëindiging van de huwelijkse voorwaarden, de partnerschapsvoorwaarden of het contract voor de verdeling van goederen (punt 21.2 van het reglement); personen die huwelijkse voorwaarden of partnerschapsvoorwaarden hebben gesloten – alleen in de gevallen die zijn vermeld in punt 68 van het reglement (punt 21.3 van het reglement).
- 8 De notaris die de huwelijkse voorwaarden heeft gewaarmerkt of de rechter die de beslissing daarover heeft gegeven, moet binnen drie werkdagen nadat de huwelijkse voorwaarden zijn gewaarmerkt of de beslissing onherroepelijk is geworden (of, in het geval van een hoger beroep bij een rechter in tweede aanleg, nadat de zaak is terugverwezen naar de rechter in eerste aanleg), bij de beheerder van het register een kennisgeving van de verdeling van goederen indienen, samen met een digitale kopie van de gewaarmerkte voorwaarden of van de onherroepelijk geworden beslissing van de rechter. In de kennisgeving van de verdeling van goederen moet de gegevensverstrekker de in de punten 17.2 tot en met 17.9 van het reglement vermelde gegevens verstrekken (punt 45 van het reglement).
- 9 In een vreemde staat gesloten huwelijkse voorwaarden of partnerschapsvoorwaarden kunnen in het register worden opgenomen indien deze het door het Lietuvos Respublikos gyventojŭ registras (bevolkingsregister van de Republiek Litouwen) verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij het contract bevat (punt 67 van het reglement).

- 10 Wanneer een van de echtgenoten of partners bij een in een vreemde staat gewaarmerkte huwelijkse of partnerschapsvoorwaarden daarin wijzigingen of gegevens betreffende de beëindiging van dergelijke voorwaarden wenst te laten inschrijven, kan hij of zij de gegevens persoonlijk of via een gemachtigde persoon, per post of elektronisch ter inschrijving in het register indienen overeenkomstig de door de beheerder van het register vastgestelde procedure (punt 68 van het reglement).

Relevante feiten

- 11 In deze administratieve [zaak] is vastgesteld dat rekwirante (weggelaten gegevens) in de stad (weggelaten gegevens) (in Italië) en C. B., een Italiaans staatsburger, een huwelijk zijn aangegaan. Het huwelijk is in 2006 ingeschreven in het register van huwelijksakten van de gemeente (weggelaten gegevens). Het uittreksel uit de huwelijksakte bevat een aantekening waaruit blijkt dat het door de echtgenoten gekozen huwelijksgoederenstelsel in de huwelijksakte is vermeld.
- 12 Op 15 februari 2022 heeft rekwirante geïntimeerde verzocht om inschrijving in het huwelijksgoederenregister van een rechtsfeit (de verdeling van goederen) betreffende het rechtsregime van de goederen van rekwirante en C. B.
- 13 Na onderzoek van het verzoek van rekwirante heeft geïntimeerde het in deze administratieve zaak omstreden besluit van 9 maart 2022 vastgesteld. Op grond van de punten 13, 21, 45, 67 en 68 van het reglement heeft geïntimeerde bij het omstreden besluit geweigerd om in het register een rechtsfeit (de verdeling van goederen) betreffende het rechtsregime van de goederen van rekwirante en haar echtgenoot in te schrijven. Bovendien heeft geïntimeerde uiteengezet dat het door rekwirante overgelegde uittreksel uit de huwelijksakte (weggelaten gegevens) in het register kon worden ingeschreven als huwelijkse voorwaarden indien rekwirante een door een notaris of een andere bevoegde ambtenaar in Italië gewaarmerkt addendum (bijlage) bij de huwelijksakte zou overleggen met het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij de huwelijkse voorwaarden. Voorts heeft geïntimeerde verklaard dat natuurlijke personen geen gegevensverstreckers zijn voor de inschrijving in het register van feiten betreffende de verdeling van goederen, en dat de verdeling van goederen derhalve niet kan worden geregistreerd op basis van het verzoek van rekwirante.
- 14 Rekwirante heeft een kopie van een e-mail bij het procesdossier gevoegd, waaruit blijkt dat zij bij het registerbureau van (weggelaten gegevens) heeft verzocht om afgifte van een kopie van de huwelijksakte met vermelding van het persoonlijke identificatienummer van rekwirante zoals dat op haar identiteitskaart staat. Het registerbureau van (weggelaten gegevens) heeft echter geweigerd om een dergelijke kopie af te geven, op grond dat het het Litouwse persoonlijke identificatienummer niet in de huwelijksakte kon opnemen, aangezien dergelijke gegevens niet zijn gewaarmerkt. Rekwirante heeft ook het certificaat van 16 februari 2021 overgelegd, afgegeven door L. B., notaris van (weggelaten

gegevens) (provincie Savona, Italië), waarin de notaris heeft aangegeven dat overeenkomstig artikel 162, lid 2, van het Italiaanse burgerlijk wetboek de keuze van huwelijkse voorwaarden voor de verdeling van de goederen van de echtgenoten ook in de akte van huwelijksregistratie kan worden vermeld.

- 15 Tegen het omstreden besluit van geïntimeerde heeft rekwirante beroep ingesteld bij de Vilniaus apygardos administracinis teismas (bestuursrechter in eerste aanleg Vilnius, Litouwen), die het door rekwirante ingestelde beroep bij beslissing van 29 juni 2022 ongegrond heeft verklaard. In zijn beslissing heeft de Vilniaus apygardos administracinis teismas onder meer verklaard dat punt 67 van het reglement duidelijk de vereisten uiteenzet voor de registratie van een in een vreemde staat gesloten huwelijkse of partnerschapsvoorwaarden. Volgens de Vilniaus apygardos administracinis teismas had geïntimeerde, na te hebben vastgesteld dat het huwelijkse of partnerschapsvoorwaarden niet het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij de aangegane voorwaarden bevatte, niet alleen het recht, maar ook de plicht om de aanvraag van rekwirante af te wijzen.
- 16 Rekwirante heeft tegen de uitspraak van de Vilniaus apygardos administracinis teismas hoger beroep ingesteld bij de Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (hoogste bestuursrechter, Litouwen).

De kamer, in uitgebreide samenstelling,

oordeelt als volgt:

II.

- 17 Rekwirante heeft geïntimeerde verzocht om inschrijving in het huwelijksgoederenregister van een rechtsfeit (de verdeling van goederen) betreffende het rechtsregime van de goederen van I. J. en C. B.
- 18 Volgens de versie van het reglement die op deze zaak van toepassing is, kunnen in het huwelijksgoederenregister worden ingeschreven: (1) huwelijkse voorwaarden, (2) partnerschapsvoorwaarden voor de verdeling van gezamenlijk verworven en gebruikte goederen na de beëindiging van de samenwoning, (3) de verdeling van goederen zoals uiteengezet in het Burgerlijk Wetboek. Huwelijkse voorwaarden worden in die context opgevat als een overeenkomst tussen de echtgenoten waarin hun vermogensrechtelijke rechten en plichten tijdens het huwelijk en na de echtscheiding of scheiding van tafel en bed zijn vastgelegd. De verdeling van goederen wordt in die context begrepen als de overeenkomst tussen de partijen of de beslissing van de rechtbank tot verdeling van de gemeenschappelijke goederen [...].
- 19 Hoofdstuk IV van het reglement regelt wat er in het register wordt vastgelegd. De punten 21 en 68 van dat hoofdstuk houden een rechtsregel in volgens welke natuurlijke personen het recht hebben om zich tot de beheerder van het

huwelijksgoederenregister te wenden in hun hoedanigheid van gegevensverstrekker, met als enig doel de registratie van in een vreemde staat gewaarmerkte huwelijkse voorwaarden of partnerschapsvoorwaarden, de registratie van wijzigingen van dergelijke voorwaarden of de registratie van de beëindiging van dergelijk voorwaarden. Met andere woorden, de vastgestelde regel verleent rekwirante niet het recht om geïntimeerde te verzoeken om registratie van de vastgelegde verdeling van goederen, die het voorwerp vormt van het in punt 13.3 van het reglement bedoelde register. Uit punt 21 van het reglement blijkt dat alleen notarissen die overeenkomsten tot verdeling van goederen en wijzigingen of beëindiging van dergelijke overeenkomsten hebben gewaarmerkt (punt 21.1 van het reglement), en rechterlijke instanties die de in punt 21.2 van het reglement vermelde beslissingen hebben gegeven, gegevensverstrekkers voor de inschrijving van de verdeling van goederen in het register beperkt zijn.

- 20 Op basis van de in de hogere voorziening van rekwirante aangevoerde argumenten, die het voorwerp van deze zaak afbakenen (bijvoorbeeld dat de echtgenoten bij het aangaan van het huwelijk de jure en de facto een verklaring hebben afgelegd die overeenstemt met het begrip „huwelijkse voorwaarden” en die is ingeschreven in het registerbureau van (weggelaten gegevens) (in Italië), of dat de akte van huwelijksregistratie in feite huwelijkse voorwaarden vormt, aangezien partijen in dat document overeenstemming hebben bereikt over het juridische stelsel dat zal gelden voor hun huwelijkse goederen), concludeert deze kamer dat rekwirante wel degelijk heeft verzocht om inschrijving van de huwelijkse voorwaarden in het huwelijksgoederenregister, dat op zijn beurt bepalend is voor de omvang van de vermogensrechtelijke rechten en verplichtingen van de echtgenoten. Aangezien het huwelijk van rekwirante in een vreemde staat is gesloten en de akte van huwelijksregistratie informatie bevat over het door de echtgenoten gekozen huwelijksgoederenregime, is de rechtssituatie van rekwirante vergelijkbaar met die van punt 68 van het reglement, namelijk wanneer een van de echtgenoten een in een vreemde staat gewaarmerkte huwelijksakte wil laten registreren.
- 21 Voor de inschrijving in het register voor huwelijkse voorwaarden of register voor partnerschapsvoorwaarden die in een vreemde staat zijn gesloten, is in punt 67 van het reglement een duidelijke verplichting opgenomen: de huwelijkse voorwaarden of partnerschapsvoorwaarden moeten het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij de aangegane voorwaarden bevatten. In dat verband is het belangrijk te onderstrepen dat de beheerder van het bevolkingsregister, als een entiteit van het openbaar bestuur, uitsluitend mag handelen binnen het kader van de bevoegdheden die de wet hem toekent en niet het recht heeft om op eigen initiatief gegevens en bewijsmateriaal te verzamelen ter bevestiging van het al dan niet bestaan van bepaalde feiten. Hoewel het algemeen belangrijke beginsel van behoorlijk bestuur de beheerder van het register als een entiteit van openbaar bestuur bindt, heeft hij dus niet het recht om zelfstandig te beslissen over het bestaan van feitelijke omstandigheden

of om deze te beoordelen, aangezien zijn verplichting ertoe beperkt is te verifiëren of de hem overgelegde documenten voldoen aan de vereisten van de wettelijke regeling. Bijgevolg is geïntimeerde in de omstandigheden van deze zaak verplicht te weigeren het door rekwirante overgelegde uittreksel uit de huwelijksakte als huwelijksvoorwaarden in te schrijven, aangezien het overgelegde document niet voldoet aan het vereiste van punt 67 van het reglement, namelijk dat het niet het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste één van de partijen bij de huwelijksvoorwaarden bevat.

- 22 Rekwirante heeft echter een huwelijk gesloten in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk de Italiaanse Republiek. Volgens de in dit land geldende wettelijke regeling kan in de huwelijksakte ook het voor de huwelijksgemeenschap gekozen rechtsregime worden vermeld. Uit het uittreksel uit de huwelijksakte van rekwirante en haar echtgenoot blijkt dat een dergelijk document geen persoonlijke identificatienummers ter identificatie van de betrokkenen bevat. Bovendien heeft de bevoegde autoriteit van de Italiaanse Republiek geweigerd om dergelijke identificerende gegevens in het uittreksel uit de huwelijksakte op te nemen, zelfs nadat rekwirante daar uitdrukkelijk om had verzocht.
- 23 Voorts zij erop gewezen dat de gegevens van het in de Italiaanse Republiek geregistreerde huwelijk van rekwirante in de Republiek Litouwen bij het registerbureau werden geregistreerd en dat het feit dat het persoonlijke identificatienummer van rekwirante niet in het uittreksel van de huwelijksakte is opgenomen, in dat verband niet als een beletsel werd beschouwd. In dit verband merkt deze kamer op dat de wettelijke regeling inzake de inschrijving van in een vreemde staat geregistreerde huwelijken, die *ratione temporis* van toepassing is op deze bestuursrechtelijke zaak, in feite niet dwingend voorschrijft dat het ter inschrijving ingediende document, dat is afgegeven door een autoriteit van een vreemde staat en waarin de inschrijving van het huwelijk wordt gewaarmerkt, het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer moet bevatten van ten minste een van de echtgenoten die het betrokken huwelijk zijn aangegaan. Zoals reeds vermeld, geldt dit vereiste echter wel voor de inschrijving van in een vreemde staat gesloten huwelijksvoorwaarden in het huwelijksgoederenregister.
- 24 In die omstandigheden kan de situatie in deze administratieve zaak volgens deze kamer in beginsel aan artikel 21 VWEU worden getoetst. Artikel 21, lid 1, VWEU, dat rechtstreekse werking heeft, waarborgt iedere Unieburger het recht om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven (arrest van het Hof van Justitie van 17 september 2002, [Baumbast en R], C-413/99, EU:C:2002:493, punt 94). Gelet op het feit dat artikel 21 VWEU volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie niet alleen het recht bevat om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, maar eveneens discriminatie op grond van nationaliteit verbiedt (arrest van het Hof van Justitie van 8 juni 2017, Freitag, C-541/15, EU:C:2017:432, punt 31 en aldaar

aangehaalde rechtspraak), gaat deze kamer ervan uit dat de aan de orde zijnde vraag niet afzonderlijk hoeft te worden beoordeeld in het licht van artikel 18 VWEU, dat bepaalt dat binnen de werkingssfeer van de Verdragen, onverminderd de bijzondere bepalingen die daarin zijn vastgelegd, elke discriminatie op grond van nationaliteit verboden is.

- 25 Allereerst moet worden opgemerkt dat de rechtspositie van rekwirante wordt bepaald door de gevolgen van haar status van Unieburger die haar recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend: rekwirante wenst in de Republiek Litouwen de huwelijkse voorwaarden te laten registreren die zij is aangegaan bij de registratie van haar huwelijk in een andere lidstaat van de Europese Unie. Dit geschil betreft dus geen zuiver nationale situatie die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht zou vallen. Tot de situaties die binnen de materiële werkingssfeer van het Unierecht vallen, behoren die welke de uitoefening betreffen van de door het Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden, met name van de in artikel 21 VWEU verankerde vrijheid om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven (arrest van het Hof van Justitie van 12 mei 2011, ██████████ en ██████████ C-391/09, EU:C:2011:291, punt 62 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 26 Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie moet een Unieburger in elke lidstaat recht hebben op dezelfde behandeling rechtens als de staatsburgers van deze lidstaat die zich in dezelfde situatie bevinden en zou het derhalve in strijd zijn met het beginsel van het vrije verkeer indien hij in de lidstaat waarvan hij onderdaan is, minder gunstig kon worden behandeld dan wanneer hij geen gebruik had gemaakt van de door het Verdrag verleende rechten inzake vrij verkeer (voornoemd arrest van het Hof van Justitie, ██████████ en ██████████ C-391/09, EU:C:2011:291, punt 67). Het Hof van Justitie heeft ook duidelijk gemaakt dat een nationale wettelijke regeling die bepaalde personen met de nationaliteit van het land benadeelt om de enkele reden dat zij hun recht om vrij in een andere lidstaat te reizen en te verblijven hebben uitgeoefend, een beperking vormt van de vrijheden die elke Unieburger op grond van artikel 21, lid 1, VWEU geniet. De door het Verdrag verleende rechten inzake vrij verkeer van Unieburgers kunnen hun volle werking immers niet ontplooiën indien een onderdaan van een lidstaat ervan kan worden weerhouden deze rechten uit te oefenen doordat zijn verblijf in een andere lidstaat wordt belemmerd door een regeling van zijn lidstaat van herkomst, die hem benadeelt wegens het enkele feit dat hij deze rechten heeft uitgeoefend (arrest van het Hof van Justitie van 26 mei 2016, ██████████ en ██████████ C-300/15, EU:C:2016:361, punten 42 en 43 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Zoals blijkt uit de rechtspraak van het Hof kan een onderdaan van een lidstaat die in zijn hoedanigheid van Unieburger heeft gebruikgemaakt van zijn vrijheid om naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van herkomst te reizen en daar te verblijven, zich beroepen op de aan die hoedanigheid verbonden rechten, met name op die waarin artikel 21, lid 1, VWEU voorziet, in voorkomend geval ook ten opzichte van zijn lidstaat van herkomst ([beschikking] van het Hof van Justitie van 24 juni 2022, Rzecznik Praw Obywatelskich, C-2/21, EU:C:2022:502, punt 36).

- 27 In het licht van de bovengenoemde rechtspraak van het Hof van Justitie is het voor deze kamer niet duidelijk of de in het reglement vastgestelde regels kunnen worden geacht van invloed te zijn op – dat wil zeggen een beperking in te houden van – het vrije verkeer van Unieburgers in de zin van artikel 21 VWEU.
- 28 Deze kamer merkt op dat de Republiek Litouwen niet deelneemt aan de nauwere samenwerking op grond van besluit (EU) 2016/954 van de Raad van 9 juni 2016 houdende machtiging om nauwere samenwerking aan te gaan op het gebied van de bevoegdheid, het toepasselijke recht en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen inzake de vermogensstelsels van internationale paren, met name zowel huwelijksvermogensstelsels als de vermogensrechtelijke gevolgen van geregistreerde partnerschappen. Bijgevolg is verordening (EU) 2016/1103 van de Raad van 24 juni 2016 tot uitvoering van de nauwere samenwerking op het gebied van de bevoegdheid, het toepasselijke recht en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen op het gebied van huwelijksvermogensstelsels [...] [herhaalde informatie] niet van toepassing op de Republiek Litouwen.
- 29 Bij het ontbreken van een Unieregeling die van toepassing is op de aan de orde zijnde vraag, is het volgens deze kamer dan ook een aangelegenheid van de nationale rechtsorde van de Republiek Litouwen om de regels van nationaal recht vast te stellen die ertoe strekken de rechten te beschermen die de justitiabelen aan het Unierecht ontnemen, voor zover die regels, ten eerste, niet ongunstiger zijn dan die welke gelden voor rechten die op de nationale rechtsorde zijn gebaseerd (gelijkwaardigheidsbeginsel) en, ten tweede, de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel) (zie naar analogie arresten van het Hof van Justitie van 8 juni 2017, [Freitag], C-541/15, EU:C:2017:432, en 3 juli 2014, Kamino International Logistics en Datema Hellmann Worldwide Logistics, C-129/13 en C-130/13, EU:C:2014:2041 [...]).
- 30 In dit verband moet allereerst worden opgemerkt dat het vereiste dat het huwelijkscontract het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij de huwelijksvoorwaarden moet bevatten, overeenkomstig de bepalingen van het reglement alleen van toepassing is op in vreemde staten aangegane huwelijksvoorwaarden. Voornoemd vereiste is dus niet expliciet vastgelegd in het reglement voor huwelijksvoorwaarden die in de Republiek Litouwen zijn aangegaan.
- 31 Voorts mag worden aangenomen dat het verschil in aanpak met betrekking tot het vereiste om het persoonlijke identificatienummer in de huwelijksvoorwaarden te vermelden, te wijten is aan de regel dat gegevens over in de Republiek Litouwen aangegane huwelijksvoorwaarden alleen ter inschrijving in het register worden verstrekt door notarissen die de desbetreffende voorwaarden hebben gewaarmerkt (punt 21.1 van het reglement), terwijl natuurlijke personen niet het recht hebben dergelijke gegevens te verstrekken. Met andere woorden, deze regel houdt in dat wanneer huwelijksvoorwaarden in de Republiek Litouwen volgens de notariële

procedure zijn aangegaan (en gegevens over dergelijke voorwaarden door notarissen ter inschrijving in het register worden verstrekt), de precieze identificatie van de personen die dergelijke voorwaarden zijn aangegaan, gewaarborgd is. In het geval van in vreemde staten aangegane huwelijkse voorwaarden worden de gegevens echter ter inschrijving in het register verstrekt door de natuurlijke personen die dergelijke voorwaarden zijn aangegaan. Gelet op onder meer de zeer beperkte aard van de bevoegdheden waarover de beheerder van het register beschikt (punt 21 van deze beslissing), moet er derhalve van worden uitgegaan dat het vereiste van een precieze identificatie van de personen die de betrokken huwelijkse voorwaarden zijn aangegaan, niet alleen van onbetwistbaar belang is, maar ook fundamenteel noodzakelijk is in het algemeen belang.

- 32 Niettemin moet worden opgemerkt dat het reglement niet voorziet in een alternatief voor de identificatie van de partijen bij een in een vreemde staat aangegane voorwaarden. Indien dus huwelijkse voorwaarden worden vastgelegd in een vreemde staat waar voor het vastleggen van dergelijke voorwaarden geen persoonlijke identificatienummers worden gebruikt, belet het vereiste van punt 67 van het reglement rechtstreeks de inschrijving van de desbetreffende voorwaarden in het register. Wanneer het niet mogelijk is om van de bevoegde autoriteiten van een dergelijke staat een addendum (bijlage) bij de voorwaarden te verkrijgen met het persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij de huwelijkse voorwaarden, zouden personen die in die staat huwelijkse voorwaarden hebben vastgelegd, bijgevolg een notaris in de Republiek Litouwen moeten verzoeken om nieuwe huwelijkse voorwaarden vast te leggen en deze in het register in te schrijven. Met andere woorden, de situatie in kwestie leidt ofwel tot kosten (financieel, tijd, enzovoort) voor Unieburgers vanwege de dubbele administratieve procedure (in een vreemde staat die geen persoonlijke identificatienummers gebruikt en vervolgens ook in de Republiek Litouwen) voor het vastleggen van huwelijkse voorwaarden, ofwel tot de rationale en logische beslissing om geen huwelijkse voorwaarden aan te gaan in een vreemde staat vanwege dergelijke ongewenste gevolgen.
- 33 In dit verband wenst deze kamer te benadrukken dat het recht op vrij verkeer tot uitdrukking komt in het recht van een Unieburger om zich tijdelijk naar een andere lidstaat dan zijn lidstaat van oorsprong te begeven voor werk, studie of vrijetijdsbesteding. Dit recht omvat echter ook het recht om zich duurzaam in een andere lidstaat te vestigen en daar een leven op te bouwen (conclusie van advocaat-generaal Saugmandsgaard Øe van 11 februari 2021 in de zaak A (Volksgezondheid), C-535/19, EU:C:2021:114, punt 146). In die omstandigheden vraagt deze kamer zich af of de betrokken wettelijke regeling niet moet worden aangemerkt als een belemmering voor Unieburgers om het hun door artikel 21 VWEU toegekende recht van vrij verkeer uit te oefenen. In het bijzonder wenst deze kamer te vernemen of artikel 21, lid 1, VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan een in een andere lidstaat van de Europese Unie vastgelegde huwelijkse voorwaarden niet in het huwelijksgoederenregister kan worden ingeschreven indien dei

voorwaarden niet het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen bij die voorwaarden bevat, wanneer in de omstandigheden zoals die van de onderhavige zaak de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de huwelijkse voorwaarden zijn vastgelegd weigeren om een uittreksel van die voorwaarden, aangevuld met de relevante persoonlijke identificatiegegevens, te verstrekken.

III.

- 34 [...] [verplichting tot indiening van het verzoek overeenkomstig artikel 267, derde alinea, VWEU]
- 35 Teneinde de twijfels weg te nemen die zijn gerezen met betrekking tot de uitlegging en toepassing van de Unierechtelijke bepalingen die relevant zijn voor de rechtsbetrekkingen die in dit geschil aan de orde zijn, is het gezien deze omstandigheden passend het Hof van Justitie te verzoeken artikel 21, lid 1, VWEU uit te leggen. De beantwoording van de in het dictum van deze beslissing gestelde vraag is voor deze zaak van doorslaggevend belang, omdat daarmee, onder eerbiediging van met name de voorrang van het Unierecht, een eenduidige en duidelijke beslissing kan worden genomen over het in casu geldende vereiste voor de inschrijving van in vreemde staten aangegane huwelijkse voorwaarden in het huwelijksgoederenregister, en tevens een eenvormige nationale rechtspraak kan worden gewaarborgd.

In het licht van de voorgaande overwegingen [...] [verwijzing naar bepalingen van procesrecht], beslist deze kamer [...]

als volgt:

[...] [standaardformulering van de rechtbank]

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

„Moet artikel 21, lid 1, VWEU aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale wettelijke regeling op grond waarvan een in een andere lidstaat van de Europese Unie aangegane huwelijkse voorwaarden niet in het huwelijksgoederenregister kunnen worden ingeschreven indien de voorwaarden niet het door het bevolkingsregister van de Republiek Litouwen verstrekte persoonlijke identificatienummer van ten minste een van de partijen daarbij bevat, wanneer in omstandigheden zoals die van de onderhavige zaak de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar de huwelijkse voorwaarden zijn vastgelegd weigeren om een uittreksel van die voorwaarden, aangevuld met de relevante persoonlijke identificatiegegevens, te verstrekken?”

[...]

[...]

[...]

[standaardformulering en samenstelling van de rechtbank]